

Nasilje v družini

KANAL A, 02.06.2016, **SVET NA KANALU A**, 18.38

NUŠA P. LESAR: Sedaj pa tema o kateri ne smo prenehati govoriti, o nasilju v družini. Vsaka tretja oseba je bila po statistiki vsaj enkrat žrtev nasilja, ampak prepogosto to ostaja skrito. No dobra novica pa je, da imajo sedaj žrtve še enega zaveznika, zdravnike in medicinske sestre. Preteklo leto se je namreč več kot 2000 zaposlenih v zdravstvu izobraževalo o tem, kako začeti pogovor z žrtvijo, kako ji pomagati in seveda tudi kdaj ukrepati. Urša mogoče imamo občutek, da je nasilja čedalje več ne, ampak statistika v bistvu kaže ravno obratno.

URŠA TREBUŠAK: Ja to je res, ampak ko bomo videli številk se bomo verjetno vsi strinjali, da je tega še vedno bistveno, bistveno preveč. Tole kar vidite so podatki za obdobje med letoma 2008 do 2014, bilo je preko 2600 lahkih poškodb, preko 220 hudih, 11 pa zelo hudih, 57 je bilo ubojev, 39 umorov in kar 161 posilstev. Večina teh primerov, ki se konča tako tragično, je bila že prej znana, zato je tako zelo pomembno, da ima žrtev čim več možnosti, da poišče pomoč. Sedaj tudi med zdravniki. 10 let je minilo, od kar je bila naša sogovornica žrtev nasilja, še vedno o tem težko govori. A to počne, da bi pomagala komu, ki je še danes v tem peklu.

SOGOVORNICA: To je bilo poniževanje, verbalno poniževanje, žaljenje, tko psihično, uno maltretiranje psihično no.

TREBUŠAK: Tako se je začelo, »počutila sem ne ničvredno«, pravi, z nosečnostjo so se začeli še udarci. A vas je kdaj toliko poškodoval, da je bilo treba iti k zdravniku?

SOGOVORNICA: Ja, ja, ja.

TREBUŠAK: Pa da so zdravniki videli?

SOGOVORNICA: Dvakrat me je toliko poškodoval, eno je bilo to z davljenjem, eno je bilo pa posilstvo, ampak nisem šla k zdravniku. Enostavno zato, ker me je bilo preveč sram.

TREBUŠAK: Zdravniki pogosto tudi niso znali odreagirati, če je pacient prišel v sumljivih modricah, izvemo.

LILIJANA ŠPRAH (Društvo medicinskih sester): Njegove prijave so bile redke, sodelovanja z drugimi službami tudi dokaj redka in tudi nudenje podpore samim žrtvam, nezadovoljivo.

TREBUŠAK: In to se sedaj spreminja. Ob koncu prvega leta izobraževanja, smo bili zato na zaključni konferenci tega pomembnega projekta.

ANDREJ MOŽINA (Predsednik Zdravniške zbornice): Kot vedno ste varuhi fizičnega in psihičnega zdravja svojih bolnikov in ne smete nikoli, ampak res nikoli podcenjevati marsikdaj prikritih znakov teh oblik nasilja v družini.

TREBUŠAK: To kar sedaj poslušamo je tisto ključno. Zdravnik je tisti, ki lahko pomaga, ki lahko nudi informacije, predvsem pa spoštuje zasebnost svojega pacienta in mu seveda lahko pomaga tudi najti rešitve iz situacije v kateri je. Žrtev se namreč iz situacije ne more izkupati sama, o tem kaj se dogaja za domačimi zidovi ne moreš govoriti z nikomer, pripoveduje naša sogovornica. Česa vsega se je poslužil?

SOGOVORNICA: V bistvu te moje krivde, tega tabuja, da je nasilje nekaj kar je treba skrivati.

TREBUŠAK: To je izkoriščal?

SOGOVORNICA: Ja to, to po mojem, da vsi izkoriščajo, to je bila njegova največja moč, da sem bila jaz tiho.

TREBUŠAK: Poročilo današnjega dne je, da se sedaj lahko pogovarjate tudi z vašim zdravnikom. Dževada Popaja, iz Zavoda Emma je prepričana, da sedaj zdravniki to znanje imajo.

DŽEVADA POPAJA (Zavod Emma): Na koncu koncev ni vedno dovolj samo znanje, informacije, potreben je tudi pogum, potrebno je tudi to, da nam ni vseeno.

TREBUŠAK: Obstaja vrsta organizacij, ki sicer zna pomagati. Na zaslonu vidite izpisane kontakte za pomoč, med njimi Zavod Emma, center za pomoč žrtvam nasilja. Pokličete lahko na **SOS** telefon, pomoč vam bodo znali vedno najti tudi v lokalnih centrih za socialno delo, seveda pa je med nujnimi številkami vedno tudi številka policije 113.

P. LESAR: Glavno je seveda, da vedo, da pomoč je, samo ...

TREBUŠAK: Da obstaja.

P. LESAR: ...tako, tako. Hvala lepa Urša.